Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVIII Ч. 71. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 15-го КВІТНЯ 1981 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, APRIL 15, 1981 No. 71. VOL. LXXXVIII

ЯКІВ СУСЛЕНСЬКИЙ ВІДВІДАВ УНСОЮЗ І „СВОБОДУ"

Під час нарад-зустрічі з Яковом Сусленським у Головній Канцелярії УНСоюзу сидять (зліва): заступник головного предсідника Марія Душник: Яків Сусленський; Адам Симс, преставник Американсько-Жидівського Комітету, Відділ в Ню Йорку, і головний касир Уляна Дячук. Стоять: ред. Зенон Снилик, головний редактор „Свободи"; ред. Людмила Волянська; д-р Володимир Душник, редактор „Українського Квартальника"; д-р Мирон Куропась, заступник головного предсідника УНС; ред. Рома Сохан-Гадзевич, редактор „Українського Тижневика"; Володимир Сохан, головний секретар; Василь Оріховський, головний організатор, і ред. Юрій Зарицький асистент-редактор „Українського Тижневика".

Ню Джерзі, Н. Дж. — „Національна незгода й ворожнеча між євреями та українцями, що виникла в наслідок трагічних історичних обставин, завдала і далі завдає шкоди і євреям і українцям. Це вигідне лише тим, хто прагне поділяти, щоб панувати, і пригноблювати обидва народи", — цей мотив звучав протягом кількох годин — зустрічі поміж гостем з Ізраїля проф. Яковом Сусленським і представниками Українського Народного Союзу, на чолі із заступником головного предсідника д-ром Мироном Куропасем, в Українській Будівлі, тут, в годинах від полудня до вечора, в суботу, 11-го квітня. Присутній на цій важливій нараді з жидівського боку був представник Американсько-Жидівського Комітету з Нюйоркського відділу Адам Симс, а з українського боку, крім згаданого д-ра Куропася — заступниця головного предсідника Марія Душник; Володимир Сохан, головний секретар; Уляна Дячук, головний касир; Василь Оріховський, головний організатор; та члени редакцій „Свободи" і „Українського Тижневика".

Я. Сусленський, учитель англійської мови ще в ССCР, політичний в'язень совєтських тюрем і концентраційних таборів, що провів у різних місцях ув'язнення повні сім років, пізнав протягом відбування свого строку багатьох українців — політичних в'язнів, з якими разом змагався за статус політичного в'язня, ділив спільно долю в'язня сумління. Вже в ув'язненні прийшов до переконання, що з українцями жидам треба нав'язати найтісніші зв'язки. В таборах ця ціль була осягнена. І як продовження цієї традиції, Я. Сусленський та багато його однодумців у Ізраїлі, тепер на волі, хочуть здійснити це своєрідне приречення ще з таборових і тюремних часів — будувати міст згоди вже не тільки в товариському, але в масовому розмірі, а згодом і на рівні обох народів.

Я. Сусленський проведе в ЗСА один місяць, протягом якого хоче відбути багато зустрічів з чималою кількістю організацій, груп і приватних осіб з обох боків, які допомогли б йому в поширенні ідей Товариства Єврейсько-Українських Зв'язків, головою якого він є і яке нараховує на сьогодні понад 120 членів у Ізраїлі, хоч засноване щойно 22-го січня цього року. Він уважає разом з Управою цього Товариства і членством, що настав час для умасовлення цих ідей і поширення Товариства до великого розміру, щоб можна було з успіхом здійснювати цілі Товариства.

Серед найголовніших цілей є: „боротьба проти дезінформації та наклепів, спрямованих до підтримування і роздмухування національної незлагоди й ворожнечі між євреями та українцями; роз'яснювальна праця, спрямована до усунення взаємних упереджень та пересудів; налагодження співпраці між українцями та євреями в інтересі обох народів; організація науково-дослідної праці в галузі єврейсько-українських взаємин у минулому і під сучасну пору з метою з'ясувати походження і причини національної незлагоди і знайти шляхи до її подолання; допомога євреям України в їхній боротьбі за свої національні інтереси і право на репатріяцію до Ізраїлю".

Суботня зустріч в УНСоюзі відбулася в формі пожвавленої розмови, з'ясування Я. Сусленським найважливіших питань спільної праці, відповідів на питання, які ставили гостеві присутні. З великим знанням справи й з посвятою та ентузіязмом, Я. Сусленський веде свою працю вже від 1977 року, тобто від часу його звільнення зі заслання й виїзду на волю в Ізраїль. Відтоді він написав велику кількість статтей, есеїв і спогадів про українсько-жидівські зв'язки в таборах і необхідність продовжувати їх далі, що сам він невтомно робить усі ці роки.

В розмові брав активну участь згаданий представник Американсько-Жидівського Комітету А. Симс, ділячись думками про конкретні можливості початків таких зв'язків в Америці, хоч ця справа не буде дуже легкою, з огляду на специфіку відносин поміж обома етнічними групами. На його думку, працювати треба, не зважаючи на труднощі. Той факт, що Товариство засноване в Ізраїлі, що є духовою батьківщиною для всіх жидів, включаючи й Америку, може багато допомогти справі поширення цієї ідеї і тут, — твердив за Я. Сусленським А. Симс. Сам А. Симс має добрий досвід з чікаґських часів, де в обороні людських справ він і його Комітет співпрацювали з українцями.

Серед інтенсивної наради про спільні завдання з гостем з Ізраїля та гостем з Ню Йорку, був час на полуденок, а увечорі — спільна вечеря, на якій продовжувалися конструктивні розмови, вже без А. Симса.

На кінець вечора до гурту розмовців прибув ще генеральний ізраїльський консул Йозеф П. Кедар, якого запрошено спеціяльно з ме-

(Закінчення на стор. 4)

А. Гейґ закінчив поїздку

Мадрид, Еспанія. — Після відвідин чотирьох держав Близького і Середнього Сходу та відбуття в них розмов з найвищими державними чинниками, державний секретар Гейґ прибув до Еспанії. По дорозі він вступив до Риму, де на летовищі мав двогодинну зустріч з італійським міністром закордонних справ Емільом Кольомбо.

Першим пунктом, який він у цій дорозі відвідав, був Єгипт, де державний секретар мав вичерпні розмови з різними керівними особами, а найбільше з президентом Анваром ель-Садатом. Після тих розмов не було видано ніяких офіційних комунікатів, але відбуто пресову конференцію, на якій обидві сторони подали своє насвітлення перебігу й висліду розмов. На підставі тих інформацій слід ствердити, що розмови осягнули намічену ціль.

Подібно пройшли розмови в Ізраїлі, де державний секретар крім прем'єра і членів кабінету зустрівся також з лідером опозиції.

В розмовах з королем Йорданії та з його міністрами, як і в зустрічах з керівними чинниками Савдійської Арабії державний секретар намагався переконати своїх партнерів, що головним ворогом і головною небезпекою для них і для того цілого обширу є не Ізраїль, як це твердить арабська пропаганда, а Совєтський Союз і російський імперіялізм.

В часі візити в Ріяді, столиці Савдійської Арабії, секретар Гейґ повідомив, що ЗСА згідні продати Савдійській Арабії п'ять розвідчих літаків типу „Авакс", які мають наймодерніші електронічні улаштування для обсліду чужих теренів в промірі кількасот миль.

Після закінчення подорожі по Середньому Сході державний секретар відвідав Мадрид-Париж-Бонн-Лондон. В усіх тих осередках він поінформував про перебіг відбутих в країнах Середнього Сходу розмов та про недалекі перспективи.

В суботу, 11-го квітня, відбувши дев'ятиденну поїздку, яка покрила десять країн, державний секретар повернувся до Вашінґтону. Його помічник Морріс Дрейпер згідно з пляном відлетів до Багдаду, де він розпочав розмови з міністром закордонних справ Садуном Гамаді та з іншими керівними діячами Іраку.

Син і внук Шостаковича вибрали свободу

Бонн, Західня Німеччина. В часі турне совєтської радієвої Симфонічної оркестри по містах Західньої Німеччини диригент тієї оркестри, Максим Шостакович, син покійного композитора Дімітрія Шостаковича, та внук його й син Максима Дімітрій попросили азилю в часі виступів у Фюрті біля Нюрнберґу.

Вчинок обидвох Шостаковичів викликав велике порушення у місті та серед інших членів совєтської оркестри. Максим Шостакович належить до найвищої кляси совєтських диригентів і вже перед тим побував за границею. Від 1978 року він є головним диригентом великої симфонічної оркестри при Централі совєтського радіо і телебачення.

Клопоти Шостаковича з совєтською владою почалися після публікації споминів його покійного батька Дімітрія за кордоном. Совєтські чинники вимагали від нього засудження тієї книжки, одначе він відмовився, а навпаки в публічному виступі засудив „чорні дні Сталіна". Совєтська преса відмовилася виступ Шостаковича опублікувати.

Дімітрія Шостаковича, батька Максима, загально вважають найбільшим російським композитором доби Сталіна. Як мистець він не раз мав клопоти з цензурою та з вимогами партії творити в дусі соціял-реалізму. Його 7-ма симфонія „Ленінград" стала неначе другим неофіційним гимном Совєтського Союзу, а на всіх імпрезах, які мають будь-яке відношення до Другої світової війни, її обов-зково відіграють. Це тільв'язково відіграють. Це ще тільки поглибило замішання серед совєтських мистецьких кіл та серед верхів комуністичної партії після вибрання свободи сином і внуком покійного.

В Лондоні бунтуються молоді негри

Лондон, Англія. — Район Великого Лондону, в якому сконцентровано живуть негри, став місцем вуличних заворушень. Чорні, здебільшого молодь обкидали камінням і атакували поліцію впродовж декількох днів, наслідком чого біля 50 поліціянтів ранено, деяких важко. Лондонська поліція не носить зброї і тому для опанування зворушень вислано понад 1,000 поліцистів.

Вістря заворушень спрямоване проти поліції, яка згідно з англійським законом лагідно, але рішуче перестерігає публічного порядку і притягає до відповідальности за всякі проступки. З огляду на неспокої, які слідні в районах замешканих неграми, поліція провіряє на вулицях документи проти чого головно протестують негри. Речник поліції заявив, що провірка документів належить до обов'язків поліціянтів і вони робитимуть це, доки вищі чинники не дадуть доручення змінити поступування.

Скількість негрів в Лондоні не переступає чотири відсотки, але вони концентруються в районі Брикстон, де живе найбільш убога частина населення. Громадські діячі дільниці Брикстон пояснюють, що причиною зворушень є безробіття серед чорної молоді, ворожнеча до поліції, відчуження від білого населення та загальна безвиглядність. Деякі політичні чинники Лондону підкреслюють, що вони вже раніше вказували на нераціональність прибування більшої скількости негрів для поселення в Англії. Англійські звичаї, життєві умови, навіть клімат не відповідають їхнім потребам, але, не зважаючи на ті упімнення, влада трактувала виїнятково ліберально прибування негрів навіть без подорожних документів, що сприяло такій їхній концентрації. Тепер вони почулися на силах вийти на вулицю.

У РАВЕННІ, ОГАЙО, закінчився п'ятимісячний, найдовший в історії ЗСА, страйк учителів, який розпочався 12-го листопада м. р., а закінчився 11-го квітня ц.р. Спочатку до нього приступило 200 учителів, а прикінці страйкуючих уже було тільки 117 осіб, і цим самим страйк закінчився, не знайшовши належної підтримки серед учителів. У школі ввесь час відбувалося нормальне навчання; учнів навчали ці учителі, які не страйкували, заступники та адміністратори. Контракт під яким погодилась підписатися група вчителів — в основному цей же сам, що його в листопаді відкинули вчителі. Сьогодні для вчителів перспективи на майбутнє не особливі — бож уже звільнено 70 учителів, а 30-го травня передбачають дальші звільнення.

Відпровадили Владику Миколая на вічний спочинок

Св.п. Владика Миколай

Торонто, Онтаріо. — Представники української громадськости Торонто, численні вірні, очолені своїми Владиками й священиками, а також члени ордену св. Андрея, відпровадили в середу, 8-го квітня, спочилого Владику Миколая, Архиєпископа Української Православної Церкви в Канаді, на вічний спочинок. Тлінні останки похоронено на українській секції місцевого цвинтаря Йорк. Владика Миколай помер 30-го березня ц. р. на 78 році свого життя.

У вівторок, 2-го квітня, відбулися похоронні Богослуження в катедрі св. Володимира в Торонто. В Архиєрейській Літургії, яка відбулася в середу вранці в катедрі св. Володимира, взяли участь Архиєпископ Мако з ЗСА і о. Іван Наконечний, настоятель церкви св. Вознесіння в Мейплвуді, член Митрополичої Ради в ЗСА, як представники єпископату й священства та вірних Української Православної Церкви в ЗСА; Архиєпископ Борис, вікар і представник Митрополита Української Православної Церкви в Канаді Андрея, який не зміг особисто прибути; Єпископ Василій і 30 священиків. Українську Католицьку Церкву репрезентував на похороні Єпископ Ізидор Борецький.

Прощальну проповідь в катедрі виголосив Архиєпископ Борис. Він теж виголосив прощальне слово на цвинтарі.

В часі похоронних Богослужень і Архиєрейської Літургії велика катедра була вщерть виповнена вірними, а також заля, в якій відбулася похоронна трапеза.

Співчуття Родині, Митрополитові Андреєві, Єпископатові, священству та вірним Української Православної Церкви в Канаді висловили численні делегації і представники на чолі з предстаниками КУК.

В Америці

У ЛАС ВЕҐАС, НЕВАДА, після серцевої атаки, на 66-му році життя, помер Джов Луїз — незвичайно популярний у світі чемпіон важкої ваги в боксі; він був чемпіоном світу в 1937-1949 роках, захищаючи свій титул 25 разів. Однак після операції в 1977 році, коли, щоб запобігти в нього поширенню серцевої аорти, вставлено йому „пейсмейкер", він вже був прикований до інвалідського крісла.

В АЛАБАМІ, Таскіґі інститут відзначає своє 100-річчя від часу його заснування. Його започаткував Букер Т. Вашінґтон, колишній невільник, який пізніше вчителював. Поміж присутніми був віцепрезидент Джордж Буш, який, коли ще в 1940 році був студентом, брав активну участь в праці для З'єднаного фонду негритянських коледжів. Віцепрезидент покористувався нагодою відзначування сторіччя цього коледжу, щоб запевнити присутніх, що теперішній Уряд й далі ставить питання громадянських прав в орбіті своїх заінтересувань.

ПІСЛЯ ТВЕРДЖЕННЯ ЛІКАРІВ, що рана у лівій легені президента Роналда Реґена достатньо загоїлася, йому дозволено залишити Джордж Вашінґтон університетський медичний центр. Сотні прибічників президента з їхніми родинами вітали його аплявзами та підбадьорюючими окликами, коли він разом із дружиною Ненсі та однією із дочок, Петті Дейвіс, прибув до Білого Дому.

ЕКОНОМІЧНІ СПОСТЕРІГАЧІ кажуть, що . можуть проминути ще тижні, а може навіть місяці поки розпічнуться знову переговори між представниками Департаменту праці і профспілкою вуглекопів, які, як відомо, великою більшістю голосів відкинули запропоновий федеральним Урядом договір, який передбачав 36 відсотків підвишки на протязі трьох чергових років, вирівняння життєвого рівня кожного року і кращу медичну опіку. Профспілка натомість домагається 52 відсотки підвишки.

У світі

ТРАГЕДІЯ ЛИВАНУ прибирає дуже важкі й небезпечні форми. Не зважаючи на повторні заклики президента Ливану Еліяса Саркіса та на його прямі накази до збройних сил Ливану й окупаційної армії Сирії, яка формально також йому підлягає, артилерійські дуелі тривають далі, а їхньою ціллю є населені пункти й цивільне населення. Президент Саркіс звернувся зі закликом до прем'єра Сирії Шефіка аль-Ваззама з проханням, щоб той інтервеніював, одначе, дотепер без наслідків. Навпаки, командування сирійських частин заявило, що не припинить бойових акцій, доки не знищить бойової сили християнської міліції в місті Заглє, та взагалі долини Баак, яка лежить між Сирією й Ливаном. Дехто побоюється, що, якщо не вдасться припинити боїв уже, то їхня натуга може довести до таких втрат, як це мало місце в часі подібних боїв 1985-1986 рр., коли згинуло коло 40,000 цивільного населення. Крім тих боїв, у середньому і північному Ливані, на півдні Ливану ізраїльські частини перевели очищувальну акцію проти палестинських терористів в районі міста Набатія.

ОФІЦІЙНІ РЕЧНИКИ ПЕНТАҐОНУ ЗАЯВИЛИ , що Совєтський Союз збільшує свої військові континґенти в Польщі і пересилає до військових пунктів, у яких сконцентровані совєтські військові частини, більше зброї, гелікоптерів тощо. В останніх днях, як інформує військова розвідка ЗСА, совєти переслали до Польщі 50-100 транспортових літаків, 100 гелікоптерів, біля 1,000 військових пілотів і техніків. Літаки і гелікоптери використовували погоду і перелітали до Польщі переважно під прикриттям ночі, мабуть, як думають політичні спостерігачі, щоб не викликати зайвої тривоги в населення. Найбільше зброї і людей було вислано до Ліґниці. Очевидно, — кажуть військові спеціялісти Заходу, — це число абсолютно невистарчальне, щоб перевести внутрішню інвазію, але совєтське потягнення викликає здивування тривогу у Вашінґтоні. Офіційні чинники також заявили, що повітряні сили Варшавського Пакту розпочали тепер маневри у південнозахідній Польщі.

НАВ'ЯЗУЮТЬ ДОБРОСУСІДСЬКІ ВІДНОСИНИ З ЖИДІВСЬКИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ

III

До слова запрошено Е. Гольденберга, який говорив по-українському.

Е. Гольденберг: Я хотів би почати з того, чому я приїхав до Ізраїля. У мене були добрі стосунки з українцями. Українська мова була моєю рідною мовою, коли я народився, то почав розмовляти спершу українською мовою, а потім російською. За ці роки я забув українську мову (не користався нею майже вісім років). Були у мене добрі друзі, з якими ми не раз обдумували становище на Україні взагалі, а мене, як єврея, не могло не хвилювати становище єврея на Україні.

І ось під час щирих розмов і розгляду різних моделів майбутньої України, що має бути колись вільною, я побачив, що для мене, як єврея, навіть і після того, якщо і коли друзі мої одержать перемогу і будуть керувати вільною Україною, для мене нема там місця. І відтоді я прямо сказав це друзям, і після багатьох розмов вони зрозуміли мене. Рішення було зовсім тверде — їхати до Ізраїля. І я думаю, що не тільки для мене, але і для багатьох євреїв, що виїхали з України і залишили там і друзів, і спогади, і серце, для нас найголовнішим в діяльності українсько-єврейського товариства, є бажання спільно з українськими інституціями допомогти євреям України виїхати до Ізраїля, а тим, які не виїхали, зрозуміти, що яка б не була співпраця, і які б не були добрі стосунки між тими молодими українцями, українцями молодої генерації, які бажають щось зробити для звільнення України, що справа не в тому, що об'єднує нас націоналізм український, націоналізм єврейський, тобто якесь неґативне, м'яко кажучи, ставлення до росіян, а для нас найважливіше, щоб той час, той період, коли обидва наші народи живуть разом на землі України, щоб отой період спільного життя провести полюдськи, без конфліктів, якщо можна-у співпраці. І якщо ми, ті євреї, які виїхали до Ізраїля і набули тут деякий досвід, зможемо допомогти в чомусь цим українцям нової ґенерації, що хотять змінити становище на Україні, то я думаю, що члени нашого товариства були б готові допомогти в цьому, тому що я дуже добре пам'ятаю ті питання, оті проблеми, що обговорювалися нами там, і ті питання, що ставили мені українці, — наскільки і як можна використати ізраїльський досвід, як узагалі в розгорненні націоналістичної пропаґанди, так і в будуванні молодої держави, як його можна використати в тому випадку, якщо — дай Боже — прийдеться.

До слова приголосився Віктор Каґан.

В. Каґан: Властиво, найголовніше, що можна було сказати, вже сказано переді мною; мені здається, що вдійсності ці ідеї українсько-єврейської дружби зустрічають в Ізраїлі великі перешкоди, бо в Ізраїлі ще і досі дуже сильний просовєтизм; ви знаєте, що ще зовсім недавно тут було повно кібуців, в яких висіли портрети Сталіна. Ізраїльська компартія тільки в шестиденну війну якось там розпалася. Колишній секретар партії Самуїл Мікулін доміркувався, що він до того проводив зовсім недобру лінію; просовєтизм в Ізраїлі надзвичайно сильний, просовєтизм, прокомунізм. Тут уже була мова, що Совєтський Союз звичайно зацікавлений у тому, щоб не допустити єврейсько-української дружби, тому що Совєтський Союз зацікавлений розділяти, щоб панувати, за прадавнім римським правилом. Я не знаю, чи всі ви жили в Совєтському Союзі, але там надзвичайно розвинута система припинення кожного неконтрольованого партією об'єднання людей. Коли я був у в'язниці — „круґе первом" — у нас був такий випадок: людина захворіла, попала до лікарні. Хтось обійшов деяких приятелів і зібрав для нього передачу, ось за це його посадили в карцер на 12 діб. Нічого випадкового в цьому не було, бо це розпорядження було підписано начальником міської управи міста Ленінграда...

Тепер, якщо говорити про відношення з українцями. Розумієте, дуже часто використовують оцей демаґогічний прийом, коли починають говорити, що в українського народу і й єв-

(Закінчення на стор. 4)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription: 1 year — $30.00, 6 months — $16.00, 3 months — $9.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Боротьба зі шпигунством і диверсією

Після декількох років нерозважливого, а не раз аж злочинного руйнування різними видними особами американського суспільства, а навіть деякими високими установами американських публічних і державних формацій, які займаються і відповідають за безпеку цієї країни, як ФБІ, Сі-Ай-Ей тощо — приходять до опам'ятання. Час, коли їх навипередки плямовано й засуджувано, витягаючи на денне світло, а навіть вигадуючи різні некорисні для них події, безповоротно минув. Здоровий глузд переміг. Але за той час нанесено цій країні неймовірних шкод, завдано народові важкі удари, за які ще довго прийдеться платити.

Перед декількома днями державний секретар Александер Гейґ, остеріг, що „комуністичні країни координують інтенсивну кампанію дезінформації з метою прикрити свою інтервенцію, а одночасно здискредитувати уряд Ель Сальвадору і американську підтримку тому урядові". Державний секретар вказав на це, що в даний момент найбільше актуальне: кампанію дезінформації стосовно Ель Сальвадору. Але таку кампанію, тільки що у відношенні до різних питань і проблем безперебійно і на кожному кроці переводить Москва і хмари її найрізнорідніших співробітників. Американське суспільство безборонне перед таким наступом. Впрочім суспільство само собою не може перед таким оборонитися. Його треба боронити й захищати й тут треба відповідних інструментів і формацій для цього. Тут бо мається до діла з професійними ділками, які розпоряджують колосальними засобами, мають широку-видиму й невидиму — підтримку, докладно накреслені пляни, що і як вони мають зробити і найважливіше точну й виразну, непохитну ціль. Тому для успішної боротьби з ними треба таких самих професіоналістів, зорганізованих, здисциплінованих, керованих однією рукою так, як вони ведуть свою роботу.

При нагоді обговорення цих питань не шкодить звернути увагу на найближчу під багатьма оглядами для цієї країни — Великобританію. Саме там ще й тепер атмосферу затроюють і суспільне життя розкладають трійливі випари шпигунських афер, які ганьбою вкрили англійську провідну верству, цілий нарід. Меклін і Блант, Бирджес і Филбі та всі інші знані й незнані шпигуни Москви в Англії — це не був припадок. Це органічний плід того морального стану, в якому в той час знаходилося англійське суспільство, а який такий подібний до сучасного стану американського суспільства, або принаймні значної його частини.

Боротись із таким лихом можна тільки рішучими й цілеспрямованими засобами. Сьогодні в американському суспільстві будяться сили, які розуміють ті потреби. Будяться вони пізно, бо вже в багатьох випадках небезпека підходить до берегів Америки. Але замало є, щоб тільки поодинокі люди, чи групи здавали собі справу з небезпеки. Ціле суспільство, або принаймні значна його частина мусять собі це усвідомлювати. Власне в цьому випадку, може більше як в усякому іншому, „нарід має право знати", але не лише має право, він має обов'язок пізнати небезпеку, щоб їй протиставитися. Совєтський Союз і міжнародний комунізм поширили виміри боротьби. Вони перенесли її у всі ділянки життя, вони в однаковій мірі воюють бомбою терориста, як і отрутою підступного аґента, пістолею й брехнею.

У цій країні знову почалася дискусія, як організувати відтинок боротьби з тими загрозами. Американське життя неповторне багатством своїх різнородних виявів, думок і ідей. У ньому є вартості, які, мабуть, у ніякій іншій країні не виступають у такій високій і різноманітній формі. Наприклад, пошана до людини, її прав і поглядів, її навиків, оцінок до її приватного життя, „прайвасі", до її ідентичности є не лише безкомпромісово визнавані, але їх послідовно застосовують у практичному житті. Але й тут доходить до перебільшень, гіпертрофій. А стається це тоді, коли особисте стає вище суспільного, коли індивідуальне намагається підпорядкувати собі загальне.

Новий директор Сі-Ай-Ей, Вілліям Кейсі, випрацював довірочний меморіял у справі скріплення й розбудови цієї ділянки праці, якою займається ведена ним інституція. Поминаючи вже те, що цей довірочний матеріял дістався в руки, а відтак на сторінки преси, але довкола нього почалася ціла кампанія, чи бува пропозиції Кейсі не загрожують „прайвасі" американських громадян. Пропозиції Кейса далекі від того, але тут ідеться про дуже важливий момент, про ієрархію вартостей у суспільному житті: що важливіше збереження „прайвасі", чи збереження безпеки країни? Що має важити більше, вигода одиниці, чи потреба цілого суспільства.

Незабаром президент Роналд Реґен видасть свої напрямні для цієї важливої ділянки, в якій побіч інших працює також директор Кейсі. Заповідають, що ті напрямні підуть по лінії значного зміцнення таких установ як Сі-Ай-Ей, ФБІ. Це не лише зрозуміле, але й абсолютно потрібне. В часі, коли язва тероризму охоплює увесь світ, з вийнятком, очевидно СССР, коли епідемія партизанщини, організованої чужими центрами загрожує цілим суспільствам, формації, які протиставляться їм, мусять бути такі міцні, щоб подолати направду величезним і важким завданням.

Володимир Душник

ПОЛІТИЧНА „ПЕРЕДИШКА" В ПОЛЬЩІ

Професор Северин Бялер з Колюмбійського університету в Ню Йорку, політичний втікач з Польщі, у своїй статті в січневому числі (1981) квартальника „Форейн Афферс", писав, що московське Політбюро старалося підкопати „Солідарносьць" та переорганізувати польську компартію „шляхом кооптації, залякування і загрози інвазії", що, як знаємо, Москва пробувала і далі пробує, але безуспішно.

„За останні два місяці, — пише проф. Бялер, — проходив розклад польської комуністичної партії та став видимим зріст реформаторських тенденцій за зміною ленінської партії в демократичну партію, а демократична партія означатиме кінець комунізму в Польщі".

Вправді, структуру польської компартії можна б змінити під час її конґресу в липні ц.р. — якщо Москва їй дозволить скликати такий конґрес. Покищо ця партія не є тією, якою вона була перед появою „Солідарносьці".

Цим самим питання, на яке немає логічної відповіді, далі інтриґує політичних спостерігачів і совєтологів, а саме: чому Москва не рішилася на остаточну інвазію Польщі?

Відповіді на це важливе питання, звичайно, є спекулятивно-здогадливі. Польща — це не Чехо-Словаччина, навіть взявши до уваги її традицію, темперамент і зв'язки з рештою світу. Безперечно, певні частини польської армії ставитимуть активний спротив совєтській навалі, а ввесь польський народ буде об'єднаний в моральній опозиції проти СССР. Напевно мільйони робітників, хоча б на деякий час, відмовляться працювати для совєтських наїздників. У результаті — Москва отримала б в спадку 37 мільйонів ненавистю сповнених поляків та 27 більйонів закордонних боргів.

Крім цього, Москва зазнала б багато небажаних поразок у світі: пропало б відновлення переговорів про контролю нуклеарного зброєння, а країни Третього світу дійшли б до явного переконання, що СССР не є „країною, де владою кермують робітники і селяни", а хижацькою імперією.

А Захід напевно почав би піддержувати комуністичний Китай, продаючи йому всякого роду зброю та інші економічні і технологічні устаткування, позбавляючи СССР цієї економічно-технологічної допомоги, якої вони так пекучо потребує.

Західні держави, а перед усім ЗСА, мусять собі вповні усвідомити їхню ролю у теперішній совєтській „передишці" тобто в потенційній московській загрозі для Польщі. Без огляду, що станеться у близькій майбутності, Польща залишиться незаперечним доказом нестійкости совєтської системи-моноліта, цієї несамовито жахливої структури, якою вже давніше потрясли втечі і відокремлення від неї Югославії і Китаю.

Виступивши з великою промовою на XVI Конгресі чехо-словацької компартії, Леонід Брежнєв сказав:

„...Але польські комуністи, з піддержкою правдивих патріотів Польщі, зможуть, хочемо вірити, дати належну відсіч зазіханням ворогів соціялістичної системи, які в тому самому часі є також ворогами самостійности Польщі, та що вони (польські комуністи) зможуть оборонити справу соціялізму, правдиві інтереси польського народу, честь і безпеку їхньої батьківщини..."

Стратегія терору

Цими словами московський вождь закінчив, хоч би і хвилево, совєтську „стратегію терору", що її Совєтський Союз разом із покірними сателітами — Східньою Німеччиною і Чехо-Словаччиною — примінював супроти бунтівничої Польщі від кількох місяців.

Бо тоді, коли Брежнєв, як речник миролюбства і спокою у світі, промовляв у Празі, тридцять совєтських і десять сателітніх дивізій оточили Польщу залізним перстенем на приказ Москви — готові на моментальну інвазію Польщі. Одначе Брежнєв роздумався, що треба відпружити наелектризовану атмосферу у світі, і дав Польщі хвилеву „передишку".

Не зважаючи на натиск деяких „войовничих яструбів" у Політбюрі скінчити раз назавжди зі „Солідарністю"— у Польщі, кліка Брежнєва-Кириленка-Черненка перемогла, тимчасово відкладаючи розправу з Польщею на пізніше. Ці „яструби", а головно Віктор Гришін, безустанно переконують Брежнєва в їхній „істині" — що для вдержання комунізму в Росії та в непокірній Україні, на думку американського коментатора Вілліяма Сафаєра, Кремль раніше чи пізніше мусить знищити опозицію в Польщі.

За стратегією Брежнєва безумовно промовляє його успішна політика, яка виявилася у таких основних справах, як: перевага СССР над Америкою у нуклеарних і конвенційних зброєннях, совєтських політичних успіхах в Африці, на Близькому Сході і в Центральній Америці; кермуванні і школенні міжнародних терористів, які стають пошестю на Заході, а це все доконано під омофором політики детанту.

Але навіть найбільш оптимісти відносно американсько-совєтського співжиття є сильно переконані в цьому що польська криза не минула і що остаточний удар на Польщу — неминучий.

На це вказує реалістичний огляд російсько-совєтської інвазії, базованій на зцентралізованій силі і теророві, що охоплює володарів і їхніх підвладних. Зріст різниць у комуністичній системі загрожує самим основам ідеології і практиці комунізму.

Святослав Караванський

Дружня бесіда

ВІД АВТОРА: Нелегкий хліб газетярський! Мусиш боронити кожне своє слово. Треба стерегтися не тільки прямих опонентів, тобто тих, хто заперечує основну думку автора, але й тих, які свій вогонь скеровують на деталі. Але назвався грибом-лізь у борщ!

І. Я дістав кілька заперечень від читачів, стосовно О. Петрусенко.

Згадка про О. Петрусенко у моїх попередніх бесідах це ілюстрація до основної думки. Ілюстрацію можна змінити, основна ж думка не зміниться. Знищення єпископів та священиків Української Автокефальної Православної Церкви та знищення самої церкви хіба це не блискуча ілюстрація до погрому нашої культури Кремлем? А знищення Української Католицької Церкви? А виселення О. Довженка до Москви і відрив його від української культури? І повторення цієї практики з рядом інших наших театральних та мистецьких діячів?

Щодо О. Петрусенко, то це питання слід лишити відкритим до того часу, коли буде опублікований повний текст листа ЦК про культ особи Сталіна, що був розісланий 1953 року по всіх парторганізаціях СССР. Повний текст цього листа читали тільки секретарі парторганізацій, цитуючи його на закритих партзборах. Як секретар партоорганізації так званої Спілки Письменників України читав цього листа М. Руденко і у розмовах з в'язнями у таборах говорив, що саме цей лист став першим ударом по його комуністичних поглядах.

Я з М. Руденком не зустрічався і інформацію про цей лист мав з інших джерел. За передавані усно факти й прізвища і справді важко поручитися. Постановка служби інформації в СССР, або фактично відсутність її, цілком природно може призвести до помилок та перекручень. Кремль тільки відхилив один краєчок кривавої запони над трупом Сталіна (і то тільки для партійців!) і зараз же запʼяв її.

В одному я певен абсолютно, що якщо О. Петрусенко і треба виключити із списку жертв Сталіна, то такі жіночі жертви були, і то не тільки з тих жінок, які були схильні до такого роду поведінки, а якраз із тих, які не були схильні, що їх Берія та його гицлі доставляли Сталінові на його вимогу.

II. Дістав я досить доброзичливого листа з Вінніпеґу, де між іншим сказано таке:"... І до речі, опінія про ваші неґативні оцінки щодо контактів тут (тобто у Вінніпеґу) є дуже неґативною, але...це загальна опінія".

Я розумію ці слова автора, як свого роду натяк на те, що я скореґував свою думку, затим, що більшість (згідно з твердженням автора листа) її не поділяє.

Цей натяк вимагає з мого боку певного пояснення.

Якби я кореґував свої погляди рівняючись на більшість (і то не уявну, а на фактичну!), то КҐБ не мало б причини мене переслідувати. Тоді я й досі б являвся у святковому убранні на совєтські виборчі дільниці, куди заздалегідь завозять помаранчі, сосиски...та пиво, голосувати за рідну партію. Тільки, на жаль, я не керувався у своєму житті коньюнктурними міркуваннями або, кажучи просто, міркуваннями вигоди. Мій погляд буде і лишиться моїм поглядом. Він народився і зформувався в моєму духовному апараті і, висловлюючи його, я нікому його не нав'язую. Хто не згоден зі мною може знайти цілком протилежні погляди у „Вістях з України" (заморських або й тутешніх), де навіть говориться, що „Дружня бесіда" шкодить „незалежности України", а їхній автор людина несвідома та непатріотична.

Отже, воля вибору лишається за читачем.

Володимир Мацьків

ПРО НАШИХ ДІТЕЙ

Працюючи доволі довгий час учителем, я мав нагоду не раз зустрічатися із запитами деяких батьків, що торкалися їхніх дітей. Ось, наприклад: — Чому з цим моїм хлопцем маю багато більше клопотів, як з його старшим братом; чому моя дівчина приносить зі школи найкращі оцінки на свідоцтві, а хлопець далеко гірші? Чому маю стільки труднощів із здоров'ям найстаршого сина, коли всі молодші діти тішаться повним здоров'ям і належним виглядом?..

Знаючи, що такі питання батьків можуть появлятися й тепер, хочу присвятити цій справі декілька слів.

Це загальновідомо, що кожна дитина, так само, як і кожна доросла людина різниться одна від одної своїм ростом, виглядом, кольором волосся і очей, здібностями, успосібленням, охотою до праці і навіть здоров'ям. Одні діти бувають тихі, слухняні, уважливі, працьовиті, витривалі в праці, а інші — рухливі, неслухняні, неуважливі тощо. Одні без труднощів закінчують навіть високі школи, стають провідним чинником у житті свого народу і держави, а іншим-важко здобути й найпримітивнішу освіту і ціле своє життя вони не почуваються щасливо.

Заходить питання: Чому воно так? Чому навіть діти тих самих батьків, вихованих у тих самих умовинах, різняться між собою?

Давніші педагоги, які колись були важливими провідниками у виховному ділі, як от Джан Лок та деякі інші твердили, що дитина — це наче кусень м'якого воску, з якого можна вимоделювати все те, що вихованик бажає і вміє; що душа дитини — це наче чиста таблиця, на якій пишуть виховники все те, що уважають за потрібне і конечне. Інші теоретики-виховники світової слави (Ж.Ж.Руссо) були думки, що все те, що виходить з рук Творця, є добре, але може виродитись в руках людей, які своїм прикладом та своєю співпрацею причиняються до виродження.

Якщо дещо застановимося над цією справою, побачимо, що вдача дитини складається із двох частин: з того, що вона принесла зі собою на світ і того, що їй дало виховання.

Дитина не є чимсь відірваним від цілости; вона не появилася сама в собі, не є чимсь відокремленим, але останнім кільцем у довгому ланцюгу поколінь. І тому не диво, коли чуємо слова: він вдався до свого батька, або вона така сама, як її мати.

Дуже багато праці присвятив цій справі католицький священик, чех з походження — о.Іван Григорій Мендель (1822-1884), щоб прослідити, що і як унаслідджують діти по своїх батьках. Він робив багато різних дослідів із рослинами і тваринами; прослідкував теж людей і прийшов до переконання, що вдача людини, як і її фізичні властивості, не приходять самі від себе, але їх приносить дитина на світ, одержавши в спадку по своїх батьках і предках. Багато з цього, що творить особовість дитини, одержує вона від своїх батьків, дідів або і давніших предків. Усі ці свої спостереження він опрацював і їх прийняли всі теперішні науковці, як „закон спадковости Менделя". Дотепер не вдалося нікому заперечити цього закону чи змінити.

Кожний нарід має свої власні прикмети, якими він відрізняється від інших народів. І такі прикмети має і український нарід, тому варта і треба приглянутись до його генези. Наша дитина є частиною народу і вона не всилі відокремитися від цих прикмет, навіть тоді, коли їй захотілося б відректися від свого народу.

Українські науковці, як д-р Іван Тесля й інші, на підставі антропологічних дослідів твердять, що український нарід постав з чотирьох різних рас: нордійської, середноземської, арменоїдної та ляпоноїдної (остяцької). Кожна з них доволі різниться одна від одної і фізичним виглядом, а ще більше духовими властивостями. Коли, наприклад, нордійська раса відзначається великою характерністю та простолінійністю, відвагою та чесністю, то вже остяцька раса (російська) — характеристична нестійкістю, егоїзмом, нахилом до зради, хиткістю та іншими подібними неґативними прикметами.

Інші дослідники (д-р Юрій Липа та інші) є тієї думки, що головним первнем українського народу є т. зв. трипільці, тобто ці давні мешканці нашої землі, що ще в „кам'яній добі", тобто 4-6 тисяч років тому створили так звану трипільську культуру. Залишки їхніх осель, городищ, а навіть містечок

(Закінчення на стор. 4)

Медалі за „особливу" працю

Київ. — Київська газета „Радянська Україна" інформує, про особливі „подвиги" совєтського філателіста Василя Касьяновича Гаврилюка, який поповнив свою „славетну" філателістичну колекцію марками, „присвяченими XXVI з'їздові КПРС".

Цей славнозвісний і „заслужений" філателіст, — пише газета, — більше сорока років займається колекціонуванням марок, що відтворюють історію комуністичної партії від початків її існування аж посьогодні. За „вагомий" вклад у побудову „радянського сьогодення" В. Касьянович Гаврилюк зібрав аж дванадцять медалей.

Прочитавши цю вістку, ніхто не може заперечити, що медалі, що їх одержав від партійних вельмож В.К. Гаврилюк таки дійсно йому... належалися.

ФЕДЕРАЛЬНИЙ УРЯД має намір завести компютерську систему з прізвищами тих осіб, які перебувають на утриманні суспільної опіки (велфер), щоб таким чином зліквідувати, або обмежити до мінімум надуживання, фальшування і подвійне чи потрійне отримування допомоги одною і тією самою особою в кількох стейтах. Стейтові і міські уряди матимуть докладні списки 25 мільйонів американців, які користуються повністю чи частинно цією допомогою і цими списками при допомозі компютора зможуть користуватися відповідні аґенції і інспектори. Цю пропозицію мусить ще затвердити Конґрес.

ІНІЦІЯТИВНА РАДА АЛЬТЕРНАТИВНОЇ ЕВОЛЮЦІЇ

ВІДКРИТЕ ДРУЖНЄ ПОСЛАННЯ

(І)

Друкуємо „Відкрите Дружнє Послання" з 1978 року, що його вислав до Папи Івана Павла II письменник Олесь Бердник, член Ініціятивної Ради Альтернативної Еволюції в Україні. Згодом це послання надіслано до Канцелярії Патріярха Йосифа Сліпого, а звідтіля його отримав пастор Української Євангельської Церкви д-р Володимир Боровський, екзекутивний секретар Українсько-Євангельського Об'єднання Північної Америки, який це Послання переслав до щоденника „Свободи" — Ред.

Владико!

Народжений і вихований в країні, де атеїзм є офіційною доктриною, я прийшов до Христа серед борінь і страждань, відчувши Його найважливішу реальність. Він став для мене полум'яним Водієм душі, стрілою мого духа, суттю життя, Архітектором Нового Світу Радости й Любови.

І тепер, коли Плянета, ніби корабель, захоплений ураганом, повисає над прірвою загибелі, коли збожеволіло більшість лідерів держав та партій, громадячи в арсеналах руйнівну потугу, що її досить для знищення десятків плянет, коли нікчемні ідеологічні амбіції ставляться вище, ніж доля Сфери Життя, — саме тепер пора людству звернутися до найреальнішої Сили Всесвіту, Котрою „все почало бути", і Котрою все тримається, — до Вчителя Нового Заповіту.

Чому звертаюся до Вас, Владико, хоч народжений і хрищений у вірі православній?

Для мене історичні розділення та розколи, які терзали Церкву Христа, — ілюзорні. Вони лише результат марновірства та владолюбства. Дух Єдиний напоює все, і Учитель Єдиний простягає Руки Благовісні до дітей Своїх, воліючи, щоб вони прозріли від сліпоти безумства.

Православна Церква, на жаль, безсила проявити будь-яку серйозну ініціятиву в сфері духовности. Причина відома.

Отже так сталося, що Католицька Церква покликана стати центром огненного відродження духа. Ваше обрання на Престол Першоієрарха Церкви свідчить про вирішальний час Землі. Це — зоряний знак, Владико!

Як Ваш співвітчизник Коперник поставив у центр свідомости людства Полум'яне Світило, котре віками змушували кружляти довкола темної плянети, так і Ви, Владико, покликані утвердити Центральність Сина Людського — Сина Божого в Духоеволюції Всесвіту, вивести Його полум'яний Образ із архаїчної ритуальности в живе творення Нового Світу.

Так сталося, що з вірою в Христа, з релігією зв'язано (в основному) поняття про морально-етичну суть Людини. Тому авторитет релігії і не є всеохопний. Вона обмежилась мізерним аспектом життя і еволюції.

Христос не вихователь слухняних і смирних діток для Царства Божого, а Вогняний Вождь Божого Творення і Божої Битви з Хаосом, з Прадавнім Драконом Мороку.

На світі є лише одна проявлена сила, КОТРА ПОКЛИКАНА І ЗДАТНА утвердити в серці мільйонів вірних Христові душ альтернативні ідеї та рішення, спроможні змінити катастрофічну ситуацію Плянети і відкрити Епоху Христа — Епоху Нового Творення. Ця сила — Ваша Церква, Владико!

Я тільки простий послідовник Учителя, один із синів Христа, проте вважаю себе правомочним і зобов'язаним звернутися до Вас і викласти ті альтернативи, котрі стукають у моє серце і велять діяти. Повірте, Владико, що Ваше обрання і Зоряні Знаки Епохи не випадкові і свідчать про ОСТАННІ МОЖЛИВОСТІ, які не вертаються, коли їх випустити з рук, з душі, з серця, з розуму!

Вірю в те, що Ви прислухаєтесь до голосу українських духовних ентузіястів. До Вас відкрито багато дружніх сердець і сміливих душ. Одвернутися від них — велика втрата!

Космоісторична ситуація

Владико!

Особливо тепер слід поставити питання, яке хвилювало древніх гностиків, Отців Церкви, мудреців усіх епох: — Хто ми і куди йдемо? Навіщо з'явився в цей кривавий світ Учитель? Невже лише для того, щоб вплести своє Прекрасне Серце у ганебну історію земного інферно? Щоб ще більше завдати болю вічним в'язням Землі?

Новий Заповіт дає однозначну відповідь шукачам Правди. ПРЕОБРАЖЕННЯ стукає в серце людей. ПРЕОБРАЖЕННЯ І ВОСКРЕСІННЯ, які Він полум'яним подвигом утвердив для світу. Чому ж люди сплять або захлинаються у кривавій калюжі замість того, щоб ринутися до рятівної дії?

Церква повинна стати чудоподібним смолоскипом Преображення або щиро визнати, що вона повністю відійшла від Нового Заповіту і стала служити Володареві Мороку.

Звичайно, можна прийняти загальновідому концепцію, що рішення знаходиться в руках Бога і від нас нічого не залежить. Такий підхід до лиця тільки духовним сліпцям, боягузам і шахраям. Людина, котра несе Образ і Подобу Найвищого, — не маріонетка і раб космічного диктатора, а Син Духа — Батька і Творця Сущого. По праву спадкоємців ми можемо і зобов'язані взяти на себе місію Преображення Світу і побудови Нового Космосу.

Така побудова вкрай необхідна і неминуча. Чому? Тому, що ветхе творення, в якому ми живемо, сплюжене, здеґрадоване і агонізує разом із втомленою Сферою Життя.

Що можна зробити з тими елементами Буття, в середовищі яких ми перебуваємо? Як досягти того, щоб і „на Землі було так, як на Небі", відповідно до Молитви Христової?!

Щирий погляд на ситуацію показує, що можливості трансформації в тому напрямку буття, який обрано світом, НЕМА І НЕ МОЖЕ БУТИ.

Наше покоління успадкувало дух ненависти, роздору і безконечного вбивства. Людство — в полоні історичного кошмару загальної мілітаризації. Апотеоз того кошмару — термоядерна зброя і промені смерти, а на духовному пляні — бомба лютости, розбрату і зла.

(Продовження буде)

КОМУНІКАТ

Як відомо із попередніх комунікатів Президії Комітету для правопорядку в УККА, цей Комітет, поклавши собі за завдання добре ім'я та демократичні засади зорганізованої української спільноти в Америці, намітив і започаткував ряд конструктивних заходів для позитивної розв'язки тієї кризи, яка заіснувала в УККА в результаті грубого порушення тих демократичних засад та встановленого правопорядку під час підготови та переведення XIII Конґресу Українців Америки в жовтні минулого року.

На превеликий наш жаль, усі дотеперішні добронамірені заходи Комітету для правопорядку в УККА не зустріли подібних виявів доброї волі з боку представників Українського Визвольного Фронту та розбивалися, натрапляючи на їхню несприйнятливу поставу.

До такого становища представників УВФронту в УККА тепер уже долучився й довголітній президент УККА проф. Лев Добрянський, опублікувавши свій „Другий заклик до єдности" (гл. „Америка", 6-го березня 1981 року). Проф. д-р Лев Добрянський має свої поважні заслуги для української визвольної справи своїми акціями у Вашінгтоні, зокрема своїми акціями в Конґресі ЗСА, але він при цьому ніколи не виявляв спеціяльного зацікавлення внутрішніми проблемами нашої української громади, отже і належної поінформованости та знання тих проблем. Тепер, у своєму „Другому заклику до єдности", проф. д-р Лев Добрянський, базуючись виключно на однобічних і тенденційних інформаціях та,— як це виразно виявляється із згаданого „Заклику" — порадах представників УВФронту, він сам погоджується зі становищем представників УВФронту на Конґресі і тепер в УККА, і до такої „єдности" закликає її опонентів.

Президент Роналд Реґен у своїй інавґураційній промові в січні цього року сказав суперникам Америки в міжнародній політиці: компроміс — так, капітуляція — ніколи! Проф. Л. Добрянський фактично закликає до капітуляції перед тим, що встановлено грубим порушенням ПРАВОПОРЯДКУ, для привернення якого в УККА був встановлений та за який змагається наш Комітет, репрезентуючи 27 крайових організацій — членів УККА. На цей заклик відповідаємо словами президента Реґена: КОМПРОМІС — ТАК, КАПІТУЛЯЦІЯ — НІКОЛИ!

Маючи на увазі добро нашої громади та української визвольної справи у тепер знову з кожним днем збільшуваній загрозі нових конфліктів у світі, Президія Комітету для правопорядку в УККА продовжуватиме свої власні заходи, як також з увагою розгляне кожну доброзичливу пропозицію представників УВФронту для компромісової розв'язки теперішньої кризи в УККА приверненням у ньому демократичної рівноваги та правопорядку. Очевидно, що коли б ці заходи протягом найближчих місяців не принесли все ще сподіваної компромісової розв'язки, тоді Комітет для правопорядку обміркує можливість піти назустріч домаганням багатьох українських громад в Америці про потребу створення такого громадського об'єднання, яке найбільше відповідало б історичним завданням нашої Громади.

Президія Комітету для правопорядку в УККА при цій нагоді висловлює своє велике признання та щиру вдячність усім тим відділам УККА, відділам і філіям поодиноких організацій, як і численним громадянам, які морально і матеріяльно допомагають Комітетові в його складній і відповідальній праці.

Березень 1981 року.

Комітет для Правопорядку в УККА

Наукове Товариство ім. Шевченка
Українська Вільна Академія Наук
Український Науковий Інститут Гарвардського Університету
Комісія Шевченкознавства

запрошує на

НАУКОВУ ШЕВЧЕНКОЗНАВЧУ КОНФЕРЕНЦІЮ

присвячену 120-річчю смерти Поета

ПРОГРАМА

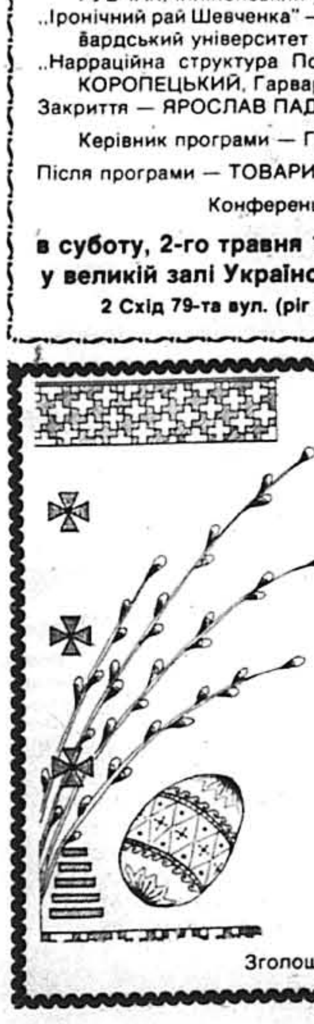
Відкриття — ЮРІЙ ШЕВЕЛЬОВ, президент УВАН
„Перспективи Шевченкознавства" — ГРИГОРІЙ ГРАБОВИЧ, УНІГУ
„Закодована наявність загально-романтичних категорій в творчості Шевченка" — ІВАН ФІЗЕР, Ратґерський університет.
„Периферія і центр образності Шевченка" — БОГДАН РУБЧАК, Іллінойський університет
„Іронічний рай Шевченка" — МАКСИМ ТАРНАВСЬКИЙ, Гарвардський університет
„Нарраційна структура Псальмів Давидових" — РОМАН КОРОПЕЦЬКИЙ, Гарвардський університет
Закриття — ЯРОСЛАВ ПАДОХ, голова НТШ

Керівник програми — Г. ГРАБОВИЧ, голова Комісії

Після програми — ТОВАРИСЬКА ЗУСТРІЧ при ПЕРЕКУСЦІ

Конференція відбудеться

в суботу, 2-го травня 1981 р., о год. 4-ій по пол. у великій залі Українського Інституту Америки
2 Схід 79-та вул. (ріг 5-ої Аве.) в Ню Йорку.

Українське Патріярхальне Товариство в ЗСА
Відділ в Ню Йорку

запрошує Вас на

СПІЛЬНЕ ПАТРІЯРХАЛЬНЕ СВЯЧЕНЕ

що відбудеться

в суботу, 9 травня 1981 р., о год. 5-ій по пол. в Українському Народному Домі в Ню Йорку
140 Друга Авеню

В ПРОГРАМІ: МИСТЕЦЬКА ЧАСТИНА.
Вступ: 8.00 дол. від особи, 15.00 дол. від супружа, молодь до 12 літ 5.00 дол.

Зголошення приймає: „АРКА", 48 Схід — 7-ма вул., Ню Йорк, Н. Й. 10003.

Нав'язують...

(Продовження зі стор. 1)

рейського народу у минулому такі чи інші порахунки. Мені здається, що один із важливих засобів боротьби проти цієї демагогії полягає в тому, щоб зрозуміти, який власне реальний зміст вкладається,— що значить відношення між народами. Ви щочотири роки читаєте, що під час виборів у Верховний Совєт Совєтського Союзу блискучу перемогу одержав блок комуністів і безпартійних. Що ж це за блок? Що значить блок комуністів і безпартійних? Що таке комуністи — це відомо, це — партія; значить, що ця партія може у цьому блоці бути заступлена своїм керівництвом. А хто ж там може представляти безпартійних? Хто може бути представником від безпартійних? Це ж неможливо по самій суті...

Отож справа полягає в тому, що існують українці і існують євреї. І ті й інші бувають різними. І серед євреїв були комісари, чекісти і все, що тільки хочете. І ці панове, якщо порахувати, то вони перебили євреїв мабуть далеко більше, ніж українців. Добре відомо, що в 37-их роках кожний жид, так би мовити, Богу молився, щоб не попасти до слідчого еврея... Коли я був у таборах, я зустрічався там з українцями, в тому і з тими, що були поліцаями. І ось я знав двох таких поліцаїв, які переховували євреїв з небезпекою для свого життя. При чому один поліцай переховував жінку еврейку, не знаючи, хто вона. Прийшла ось так незнайома жінка до його городу, і він її сховав. Вона прожила у його хаті два роки, а згодом він дізнався, що вона була прокуратором...центру. Він мені розповідав, що якби він відразу знав це, то як він сказав, я застрілив би її там в городі...

Отже справи, як бачите, багато складніші. Тому і треба протиставитися узагальнюючим штампам. А на цьому спекулюють. І я вважаю, що власне одним із важливих завдань нашого товариства навчитися переборювати оці пропаґандивні штампи, бо саме вони, оці штампи, тягнуть людей за собою, не даючи їм думати, і люди перетворюються в отару, яка діє всупереч своїм власним інтересам.

Був тут недавно випадок — виступ в ізраїльському часописі проти організації комітету українсько-жидівської співпраці. Я прочитав цей виступ. На мою думку, він написаний прямо таки якимось явним совєтським агентом.

Взагалі багато дечого стає очевидним, якщо поставити собі запитання: кому це вигідно? Кому вигідно, щоб євреї ворогували з українцями? І відразу, як запитаємо себе — все стає на свої місця.

По-моєму, наше завдання тут, а ваше там, щоб якомога більше людей поставили собі це запитання.

На прохання д-ра Куропася В. Каган розповів про свою зустріч і переписку з А. Солженіциним.

Подякувавши всім учасникам цієї зустрічі, д-р Куропась словами: „Нехай нам Бог допоможе у нашій праці", закінчив цю зустріч.

Бучач і Бучаччина

Ціна $25.00 + $1.00 пересилки
SVOBODA
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07303

ОПОВІСТКА КоДУС-у
ШІСТНАДЦЯТІ ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ КОМІСІЇ ДОПОМОГИ УКРАЇНСЬКОМУ СТУДЕНТСТВУ (КоДУС)

відбудуться

29-го квітня 1981 р., о год. 15-ій у приміщенні бюра парохії Української Католицької Церкви в Парижі
сквер Тараса Шевченка

За Головну Управу Комісії Допомоги Українському Студенству:

ТЕОДОР ВОЛОШИН, *секретар*
МИКОЛА МАСЛОВ, *голова*

Вшановуючи пам'ять і замість квітів на могилу

бл. п. Климентини Зиблікевич

отримано з подякою наступні пожертви на цілі Інституту:

по 100.00 дол. — І. Ільків, Є. й Ф. Зіблей, М. і І. Коць;
по 50.00 дол. — Б. і Н. Коваль, А. і М. Гординський, Дж. і М. Гілл, Б. і Х. Турченюк;
по 30.00 дол. — Т. Богачевська;
по 25.00 дол. — Є. Блавацька.

Східньо-Европейський Дослідний Інститут ім. Вячеслава Липинського у Філядельфії, Па.

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Незабутнього

бл. п. інж.
БОГДАНА-ДАДИ РАКА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ
в понеділок, 20-го квітня 1981 р.

в церкві Чесного Хреста на Асторії;
в церкві Пресвятої Трійці в Кергонксоні;
в каплиці оо. Василіян в Ґленкові, Н. Й.
і в каплиці оо. Студитів, Кастельґандольфо, Рим, Італія.

Просимо в цей день у своїх молитвах згадати Покійного.

Дружина — ОКСАНА
І РОДИНА

У глибокому смутку повідомляємо Друзів та Знайомих, що дня 9-го квітня цього року упокоїлася в Бозі в Лондоні, Онтаріо, Канада,

наша Незабутня
МАМА, ТЕЩА, ТІТКА й ШВАҐЕРКА

бл. п.
ЄВГЕНІЯ з ПЕТРИКІВ ХРАПЛИВА

дочка о. Володимира Петрика, громадського діяча Комарнянщини й Самбірщини, вдова по бл. п. Євгенові Храпливому, директорові „Сільського Господаря" у Львові, довголітня вчителька українських середніх шкіл у Львові та Шкіл Українознавства в Америці.

ПОХОРОНИ відбулися в Лондоні, Онт., Канада, дня 11 квітня 1981 р. на цвинтарі св. Петра в Лондоні, Канада.

Дочка — ЛЕСЯ ХРАПЛИВА-ЩУР з мужем ОРЕСТОМ
шваґри:
ВОЛОДИМИР ОНИШКЕВИЧ
ЗІНОВІЙ ХРАПЛИВИЙ з родиною
сестрінок — ЛЮБОМИР ОНИШКЕВИЧ з родиною

Просимо Знайомих та колишніх Учнів Покійної, лучитися з нами в молитвах за спокій Її Душі.

Замість квітів на свіжу могилу, просимо складати датки на Українську Медично-Харитативну Службу в Мюнхені.

У ПЕРШУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
моєї Найбільш укоханої ДОНІ

бл. п.
ЛІДУСІ ОНУФЕРКО

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ
о год. 9-ій ранку, 20-го квітня 1981 р.
у церквах:

Царя Христа, 1629 Каюґа вул., Філядельфія, Па.;
о. Миколая, 24 і Попляр вул., Філядельфія, Па.;
у каплиці Ля Сал Коледжу у Філядельфії, Па.
та у церкві Серця Христового в Ню Йорку

Родину, Приятелів і Знайомих про молитви просить горем прибита —
мама ЯРОСЛАВА

В ТРЕТЮ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Незабутнього
МУЖА, ТАТА І ДІДУСЯ

бл. п.
МИКОЛИ ХАВАЛКО

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА І ПАНАХИДА
в середу, 22 квітня 1981 р., о год. 7:15 ранку в церкві св. Юра в Ню Йорку, Н. Й.

Прошу Знайомих і Приятелів, згадати в цей день Покійного у своїх молитвах.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Горем прибиті:
дружина — АНАСТАЗІЯ
сини — ЗЕНОВІЙ І ІВАСЬ
дочка — МАРІЯ МАЛАН з мужем ЯРОСЛАВОМ
внуки — ДЖЕФРІ І ЛЕСЯ

МЕНША СУМА

В дописі п.н. „Пленарна нарада Ради Директорів ЗУАДК-у" в „Свободі" ч. 67 з 9-го квітня подано, що пані Ніль Кастер Філліпс записала на ЗУАДК 97,356,66 дол., а має бути 7,356,66 дол.

В ЗІМБАБВЕ, колишній Родезії, повстає нова політична партія білих поселенців, яка ставить собі за головну ціль зміцнити співпрацю з негритянською більшістю, яка тепер творять уряд. Нова партія буде називатися Демократична Партія Зімбабве. Білого населення в Зімбабве залишилося ще коло 200,000 і воно здебільшого належить до Родезійського Фронту, з якого перед здобуттям самостійности рекрутувалися члени уряду.

Ділимося з Родиною та Знайомими сумною вісткою, що дня 2-го квітня 1981 року, упокоївся в Бозі на 86-му році життя в Чікаґо, Ілл.,

наш Дорогий БАТЬКО та ДІДУСЬ

бл. п.
МИХАЙЛО ФОРОВИЧ

народжений 10-го листопада 1894 року в Болехові, Галичина.

ПАРАСТАС відправив о. Чировський з парафії св. Володимира й Ольги в суботу, 4-го квітня 1981 р. в год. 5-ій веч., в похоронному заведенні Музика й Син.

ПАНАХИДУ відправив о. шамб. Я. Свищук, парох св. о. Миколая в неділю, 5-го квітня 1981 р., о год. 6-ій веч. в похоронному заведенні Музика і Син.

ПОХОРОН відбувся 6-го квітня 1981 р. в українській католицькій катедрі св. о. Миколая і поховано на цвинтарі св. о. Миколая.

Горем прибиті:
дочка — ЮЛІЯ КОКОРУДЗ з донями ХРИСТИНОЮ, НАТАЛКОЮ І МАРТОЮ
син — ЗЕНОН з дружиною МАРТОЮ і синами РОМАНОМ І ЛЕСИКОМ
дочка — ІРЕНА з мужем ЮРКОМ
сестра — МАРІЯ ЛЕНАРД в Польщі
шваґер — СТЕФАН МАЗУРКЕВИЧ в Канаді
Ближча і дальша Родина в Америці, Канаді й Україні

З глибоким жалем ділимося сумною вісткою з Друзями, Приятелями і Знайомими, що з Волі Всевишнього, дня 4-го квітня 1981 року упокоївся в Бозі, заосмотрений Найсвятішими Тайнами, на 69-му році трудолюбивого життя,

наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, БАТЬКО, БРАТ І ШВАҐЕР

бл. п.
ОСИП КУШНІР

народжений 11-го серпня 1911 року в Дрогобичі, Україна.

ПАНАХИДА — у вівторок, 7-го квітня 1981 року, о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Бугай.

ПОХОРОН в середу, 8-го квітня 1981 р., о год. 9-ій ранку в церкві Непорочного Зачаття в Hamtramck, Mich., а опісля на цвинтар Mt. Olivet.

Горем прибиті:
дружина — ТЕТЯНА
син — АНДРІЙ
сестра — МАРІЯ з чоловіком д-ром ІЛЛЕЮ АНДРУСЯК
брат — ВОЛОДИМИР з родиною у Арґентині
та ближча і дальша Родина в Україні й Австралії

Дня 4-го квітня 1981 року відійшов у Вічність

сл. п.
ОСИП КУШНІР

народжений 1911 року, вояк УД УНА, член Управи Станиці Братства у Детройті, член Управи Рідної Школи, колишній голова Станиці, визначний суспільний діяч.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Управа станиці 1-ої УД УНА, Детройт

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ПЕРЕХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашої Найдорожчої МАМИ, БАБЦІ І ПРАБАБЦІ

бл. п.
КОРНЕЛІ з ЛУЖЕЦЬКИХ КУЗЬМАК

довголітньої активної членки 16-го Відділу Союзу Українок Америки у Міннеаполісі, Мінн.

буде відправлена

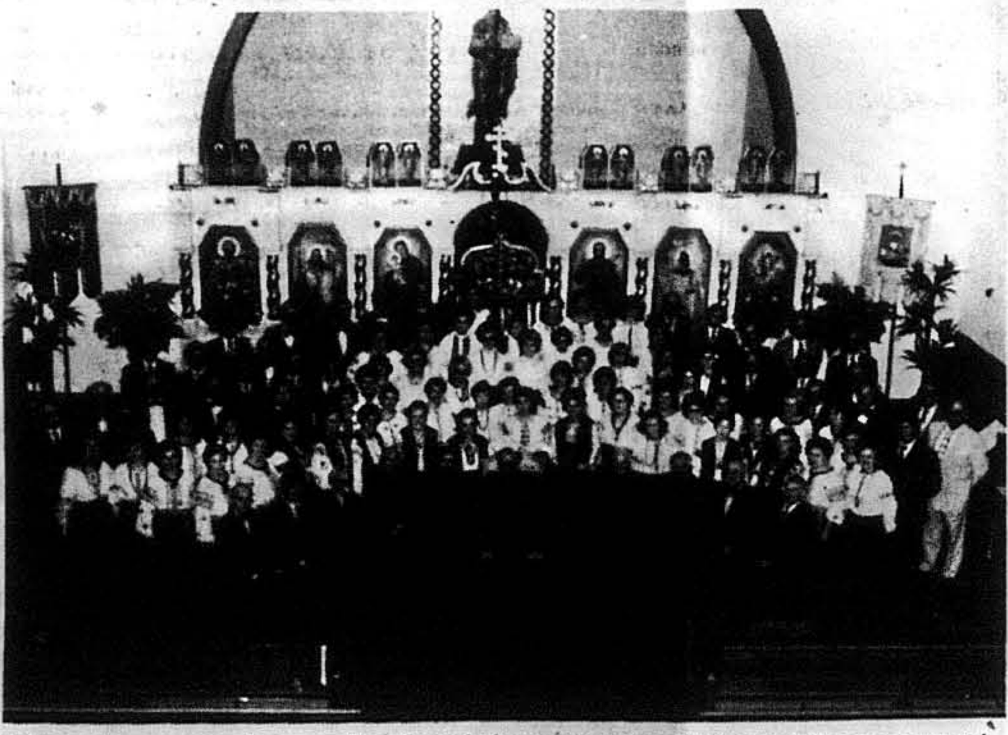
ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
в четвер, 23-го квітня 1981 року, о год. 7:30 ранку в українській католицькій церкві св. Константина у Міннеаполісі, Мінн.

До участи у Святій Літургії та про молитви за душу Покійної просять:

дочка — МИРОСЛАВА ПЕТРИШАК з мужем ТАДЕЄМ
дочка — ВОЛОДИМИРА НАГОРНЯК
внучка — МИРОСЛАВА ГРАБ з родиною

НАЙВИЩИЙ СУД ВІДМОВИВСЯ розглянути справу Сари Джін Мор, яка 22-го вересня 1975 року намагалася вбити президента Джералда Форда. Сара Мор була засуджена на досмертне ув'язнення, а тепер додатково отримала три роки в'язниці за те, що намагалася втекти з ув'язнення в Західній Вірджінії. Речник Найвищого Суду відмовився від коментарів у цій справі.

Величавий концерт у Мейплвуді

Об'єднані православні хори з Ню Джерзі після концерту в Мейплвуді. В першому ряді сидять: Архиєпископ Марко (посередині), духовенство і диригенти.

В українській православній церкві св. Вознесіння у Мейплвуді, Н.Дж., відбувся у неділю, 22-го березня ц.р., величавий духовний концерт, який влаштувала нюйоркську-нюджерзька Округа Української Православної Ліґи. П'ять довколишніх відділів УПЛ подбали, щоб їхні церковні хори взяли участь у концерті.

Програму відкрито молитвою „Царю Небесний" і благословенням Високопреосвященнішого Архиєпископа Марка. Тоді о. Іван Наконечний, настоятель церкви св. Вознесіння і координатор концерту, привітав Владику Марка, духовенство й усіх присутніх. Він висловив свою вдячність усім диригентам і хористам за участь і вложений труд, а Українській Православній Лізі — за влаштування концерту. При цій нагоді згадав, що УПЛ і в минулому часто була ініціятором багатьох корисних починів і проєктів на духовному й культурному полі, та своєю діяльністю доказала любов і відданість Українській Церкві. „Давно я мріяв про такий концерт, і сьогодні моя мрія стала дійсністю. Ми повинні працювати спільно, щоб у 1988 році здобутися на ще величавіший концерт з нагоди 1000-ліття Хрищення Руси-України", — закінчив слово о. Наконечний.

Концерт розпочав хор церкви св. Вознесіння під дириґентурою о. Івана Наконечного і Леоніда Харченка, проспівавши п'ять релігійних пісень. Далі слідували виступи в такому порядку: хор УПЦеркви-пам'ятника св. Андрія із Савт Бавнд Бруку, дириґент — Тарас Павловський; хор ім. Д. Бортнянського УПЦеркви св. Тройці з Ірвінґтону, дириґент — Дмитро Олійник; хор ім. М. Лисенка УПЦеркви св. Вознесіння з Кліфтону, дириґент — Осип Головацький; хор катедри св. Димитрія з Картерету, дириґент — Дмитро Зазворський.

Після того о. Тарас Чубенко, настоятедь катедри св. Димитрія в Картереті і духовний опікун Н.Й. — Н. Дж. Округи УПЛ, виголодив коротке заключне слово. Він із зворушенням підкреслив красу й глибину церковної музики та любов і посвяту учасників концерту: „Такі концерти сприяють духовному й культурному піднесенню та плеканню почуття християнської любови".

Могутньо пролинали кінцеві „Боже Великий" і „Многая Літа" у виконанні всіх хорів разом у числі понад сто співаків. Злученим хором дириґував Леонід Харченко, а „Многоліттвіє" виголосив о. протодиякон Володимир Поліщук.

Після концерту в парафіяльній залі відбулася спільна товариська зустріч, під час якої члени місцевого Відділу УПЛ гостили всіх кавою і солодким. Голова Округи Тереза Тізьо висловила вдячність і гордість із вдалої релігійної імпрези.

Прихід з добровільних датків призначений Українською Православною Ліґою на підтримку табору „Всіх Святих" та на стипендійний фонд ім. Лин Савчук і Шерен Кузбит.

Н.Н.

Про наших дітей

(*Продовження зі стор. 2*)

з поверховими домами відкопано тепер на наших землях, є їх понад 1,200. Прекрасно мальована їхня кераміка знаходить послідовників серед українських мистців і нині, а теж захоплення і належну оцінку представників інших народів. Але до цієї основної маси з бігом літ влилися різнонаціональні домішки народів та племен, що жили в сусідстві трипільців або перекочувались через наші землі. А тих перекочувань історія знає багато. І так прибула домішка ґеленів (греків), ґотів, кельтів, кавказців, варягів, а згодом жидів та всяких інших кочовиків, як: печенігів, половців, хозарів, татарів та інших, які налітали на українські землі, а в новіших часах поляків та росіян.

Сьогодні по довгих століттях усе це змішалося з головним первнем, — але як твердить о. Мендель, — не виключено, щоб тут і там не міг проявитися якийсь тип, що мав би перемогу цього чи іншого елементу, що увійшов в кров українського народу. (Таке явище можна бачити й в інших народів). Тому не диво, що кожна людська одиниця різниться одна від одної. А що діти належать до цього самого народу, то й вони виказують різниці вже від перших днів свого життя і ці різниці будуть існувати і тоді, якщо вони виростуть.

Не можна тут не згадати ще одної важливої справи, чи радше одного лиха, яке часто мститься на нас і наших дітях. Цим лихом є пиятика. Знаємо чейже, що кожний наїздник, окупувавши Україну, старався і сьогодні старається розпиячити наш нарід, щоб зробити його маловідпорним та таким чином облегшити собі панування над ним та його визискувати. Ця пиятика — це страшний ворог молодого покоління, яке незаслужено терпить за своїх предків. Доказано, що діти алькоголіків часто родяться каліками (сліпі, німі, горбаті і т.п.) умовнонедорозвиненими, склонними до волокитства та злочинности, тупими в науці і т.п. Не меншим лихом є також деякі венеричні недуги батьків, які залишають дуже важкі наслідки серед дітей.

Це все, одначе, не значить що всі наші діти успадковують якісь обтяження. Навпаки, можемо з радістю сказати, що таких дітей у нас дуже мало. Натомість, не можемо поминути мовчанкою, що багато наших дітей обдаровані — непересічними здібностями і талантами. Але так складається, що не всі ці здібності і таланти мають змогу розвинутись та заблистіти у всій своїй красі. Вина тут батьків, які не зуміли розпізнати обдарувань своїх дітей та ці обдарування належно розвинути.

Вина в тому теж і наших провідних чинників, що на справи виховання молодого покоління звертають замалу увагу. У нас можна знайти дуже мало виховної літератури. Велика більшість батьків взагалі мало цікавиться виховними проблемами, вважаючи, що вони самі найкраще знають, як повести своїх дітей. Коли нашим предкам здавалося, що їм не дуже потрібно знати про всякі виховні проблеми, та цього ніяк не можна думати тепер, коли живемо в складних умовинах. Мусимо все і всюди пам'ятати, що виховання наших дітей — це будова майбутности нашого народу.

Можна сказати, що наша майбутність є в залежності від цього, які будуть наші діти, а вони повинні бути такими, якими ми їх виховаємо.

ТУРЕЦЬКІ ПОЛІТИКИ випробовують час від часу, чи військова влада й надалі дотримується режиму „твердої руки". Тижневик, що його видає колишній прем'єр Булент Еџевіт опублікував критичну статтю проти теперішнього режиму, через що влада негайно сконфіскувала періодик і загрозила його публікування цілком припинити.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ПЕТРО ГОЛІНКА, член УНС Відд. 458 ім. С. Петлюри в Гамільтон, помер 27 січня 1981 р. на 82-му р. життя. Нар. 1899 в Жовкві, Україна; членом УНС став у 1942 р. Залишив у смутку дружину Марію, синів — Левка і Ярослава з родинами (3 внуки і 5 правнуків). Похорон відбувся 29 січня 1981 на цвинтарі Голі Сепалчер в Бурлінґтон, Онтаріо.

Вічна Йому Пам'ять!
Д. Пищ, секр.

ЯРОСЛАВ КУЛЬЧИЦЬКИЙ, член УНС Відд. 472 Пластовий Відділ в Чікаґо, помер 1-го лютого 1981 р. на 68-му р. життя. Нар. 1913 р. в Україні; членом УНС став у 1955 р. Залишив у смутку дружину Софію, дочки — Марію і Дарію, внучку та ближчу і дальшу родину в Америці, Австралії і Україні. Похорон відбувся 5-го лютого 1981 р. на цвинтарі св. о. Николая в Чікаґо.

Вічна Йому Пам"ять!
Стефанія Кочій, секр.

ПАВЛО КРЕЙДУБ, член УНС Відд. 94 ім. М. Шашкевича в Гамтрамк, помер 26 грудня 1980 р. на 77-му р. життя Нар. 1903 в Підгайцях, Україна; членом УНС став у 1949 р. Залишив у смутку дружину Агафію, сина Петра, троє внуків і 4 правнуків та дочку Стефу Тур в Австралії. Похорон відбувся 29 грудня 1980 р. на цвинтарі Мт. Олівет в Детройті.

Вічна Йому Пам'ять!
Роман Татарський, секр.

Відділ УККА у Сан Франсиско відбув збори

В неділю, 15-го березня 1981 року, відбулися річні загальні збори Відділу УККА Сан Франсиско та околиці.

Після звітів та дискусій над звітами уступаючої Управи вибрано нову Управу у складі 11 осіб та трьох до Контрольної комісії. На голову перевибрано д-ра Олега Вереса на другу каденцію.

При розгляді напрямних майбутньої праці, збори ухвалили: поширити членство УККА; притягти якнайбільше громадянства на національні та політичні імпрези; організувати політичні доповіді для української громади Сан Франциско та околиці, для кращого зв'язку з громадянством, відновити видання бюлетеню; підтримувати тісніші контакти з іншими енерґічними групами.

В кінці нарад було порушено справу XIII Конгресу Українців Америки. Голова відділу д-р О. Верес, на підставі попереднього рішення екзекутиви Відділу та вимог поодиноких членів екзекутиви, запропонував зборам, щоб здержати висилку Національного Датку до Централі УККА, до того часу, коли буде леґалізовано XIII Конгрес всіма українськими організаціями на терені ЗСА та заіснує правопорядок, а головне —, коли будуть виправлені всі статутові порушення.

Над цією пропозицією д-ра Вереса, зав'язалася жвава дискусія. Прихильники теперішніх новообраних керівних органів УККА, домагалися не зривати зв'язків з Централею, визнаючи її як леґально вибраний провід УККА. Інші учасники дискусій доводили, що на XIII Конгресі було порушено статут, внесено повний розлам в українському громадянстві, сам Конгрес зфальшовано, і тим самим вибрані органи є нелеґальні, тому до установлення повного правопорядку слід припинити зв'язок з теперішніми керівними органами УККА та заморозити фонди і не висилати Національного Датку.

Після довшої дискусії було постановлено цю справу під голосування зборів, де 70 відсотків умандатованих присутніх проголосували за тим, щоб припинити висилку Національного Датку до теперішньої Централі УККА і тим самим не визнати цієї Централі до часу повного полагодження всіх справ правопорядку в УККА.

О. Кейс

Яків Сусленський...

(*Продовження зі стор. 1*)

тою поінформувати його про задуми й пляни та вже конкретну чималу працю Товариства у Ізраїлі, відділи якого є вже у п'яти містах: в Тель Авіві, Єрусалимі, Гайфі, Натанії й Баршеві. Зацікавлений цим почином генеральний консул Кедар висловив бажання зустрінутись знову з Я.Сусленським для продовження розмови, коли Я. Сусленський повернеться сюди, в суботу, 18-го квітня. Тоді Я. Сусленський також матиме зустріч з громадянством Ню Йорку й околиці в Пластовому Домі на долині міста, де з'ясує головні напрямки своєї місії в ЗСА і Канаді на ширшому українському форумі.

Розмова з проф. Я. Сусленським закінчилася о 8:30 вечора. В неділю він відлетів у товаристві д-ра М. Куропася до Чікаґо на дальші розмови.